

Е, какво мислишь за тосъ отваженъ безочливъ мъжъ?

— Защо да е безочливъ? Не добръ ли те поучи чело-
вѣкътъ? Може и да ти помогне; азъ още снощи ти казвахъ
да си туришь нозѣтъ на баня; челоуѣкътъ иска да ти
помогне.

— Въ що?

Какъ въ що? Да оздравѣешъ, на, въ що друго?

И ти мислишь, че съмъ се вече толкосъ оплашилъ и
отчалъ отъ една трѣска, а докторътъ не е въ състояние да
жъ прѣмахне?

— А защо да не мисля, че челоуѣкътъ може и да
знае нѣщо повечко отъ докторитѣ?

Не ставай дѣте, мила моя!

— Какво дѣте? Ма не знаешъ, че той рецепти пише
на хората, исцѣрилъ е дѣ да си свѣтъ, мвюзина пакъ го
хвалятъ, че като че съ прѣстъ е отнималъ болѣстята имъ,
ядосаничко отговори жена ми.

И ти вѣрвашъ? Странно нѣщо, колко е успѣлъ тосъ
нахалъ да омагьоса хората! Азъ ъ подадохъ рецепта на
Кибритова и ъ казахъ да го хвърли на смѣта или да го
изгори, за да не се мѣрка изъ къщи.

— Ка щѣло да хвърлямъ и горѣ тагѣвъ рецептъ?

Тогавъ прави го, казвамъ ъ, каквото знаешъ, нъ въ
специарията не ти позволявамъ да пращашъ, и ме остави,
моля те, на мира.

— Не ти ли трѣбва друго нѣщо.

Нищо.

— Ами вода да стопля ли за нозѣтъ ти?

Искро каза . . .

Не трѣбва: Кибритовъ ме испоти доста съ бращолѣве-
нието си.

— Азъ щѣ турѣ котела на огъня, то не врѣди.

И остави се отъ тая охота и си глѣдай дѣцата.

— Както щешъ, но и азъ ти съвѣтовамъ: ти си згѣ
простиналъ, та да ти излѣзе ядовитиятъ потъ . . .

Нѣмамъ нужда, па и безъ доктора Владка азъ не си
намокрявамъ нито негитѣ отъ прѣститѣ на нозѣтъ.

— Но и Искро е докторъ.

Кой му е далъ дипломътъ?

— Що знамъ азъ?

Тогавъ, жено, не настоявай повече и си гледай хурката,
остави ме на мира.